

Mutual Mèdica

Sobre l'assegurança de la vellesa

per

M. DE RIBA DE SANZ

LA notícia d'haver-se presentat a la Junta de la Mutual un projecte d'assegurança de vellesa pel Secretari de la mateixa, senyor Rosell Jané, i uns paràgrafs d'un article d'aquest mateix senyor titulat "De re mutualista", aparegut en aquest BUTLLETÍ el mes de febrer d'enguany, ha originat en els socis del Sindicat un estat d'opinió que és convenient que l'interès que ha desvetllat no decaigui un sol instant i crec necessari aclarir i ampliar algun concepte.

Diu en els paràgrafs alludits del senyor Rosell Jané:

"La Mutual Mèdica no és tampoc una assegurança per a la vellesa."

"Totes aquelles dolences, tots aquells trastorns òrgano-funcionals que acompanyen la senectut, més ben dit, que determinen la senectut, no poden ni han d'ésser motiu de pensió, perquè la Mutual no està calculada per a cobrir ço que no és ni ha estat mai un risc, sinó una cosa fatal."

"El que fatalment és inevitable a l'home que no es mor, és fer-se vell. Aquesta perogrullada ha estat oblidada massa sovint en formar, constituir i endegar la nostra Mutual. Si nosaltres havem de sostenir els invàlids vells amb pensions que varien entre 150, 300, 450, 600 i 750 pesetes al mes, és segur que a no tardar ens trobarem amb una quantitat de socis vells que tindran dret a aquells socorsos. I de fet, l'Associació esdevindrà una assegurança de vellesa. No és discutible l'avantatge de què fos així, si així pogués ésser. Mes dissortadament les quantitats que nosaltres paguem i les màximes quotes que estan previstes, no són bastants per a cobrir sem-

blants despeses, i ens trobaríem aleshores amb dificultats greus per a complir la nostra missió."

Sense ànim de discutir detalladament aquestes afirmacions, per a la qual cosa no estic capacitats, i esperant que altres ho faran degudament, vaig a fer només algunes observacions.

L'assegurança d'invalidesa no es pot mai confondre amb l'assegurança de vellesa.

L'assegurança d'invalidesa es refereix sempre a malaltia; i si aquesta malaltia és una de les pròpies de l'edat avançada, o si és una de les que coincidint amb l'edat avançada són de més difícil curació, no queda, no pot quedar, per això, exclosa de l'assegurança d'invalidesa.

La vellesa, per si mateixa, per ella sola, rarament podrà determinar en un metge una invalidesa que li privi de l'exercici de la professió. La invalidesa d'un vell és causada, com la d'un jove, per una malaltia: sigui aquesta del cor o dels pulmons, dels ronyons o del fetge, de la medulla o de la vista, etc. En oficis mecànics o manuals, el decaïment de força física, la lentitud dels moviments o la disminució de l'agudesesa dels sentits propis de la senectut, pot realment determinar una impossibilitat d'exercir; però en la professió mèdica aquestes causes no determinen una impossibilitat, almenys absoluta i completa de dedicar-se a exercir-la: produeixen, en tot cas, una limitació amb consecutiva disminució d'ingressos, que mai pot causar baixa com invàlid.

Repetim-ho: la invalidesa és causada sempre per malaltia, sigui o no pròpia de la vellesa, sigui o no agreujada per l'edat.

En teoria, crec que això està clar; en la pràc-